

KAPITEL 2

FORLØBERE

1919 var et af de skelsættende år i det 20. århundrede ligesom 1968 og 1989. Våbenstilstanden den 11. november 1918 havde sat en stopper for kamphandlingerne på Vestfronten, men det europæiske kontinent var præget af hungersnød, den spanske syge, ødelagte økonomier og politisk kaos. Den tyske kejser var flygtet i eksil til Holland og var blevet efterfulgt af den svage Weimar-republik under socialdemokratisk ledelse; zaren i Rusland havde abdiceret i 1917, og den provisoriske regering var blevet styrtet og afløst af det bolsjevikiske diktatur; og Det østrig-ungarske Imperium var under opløsning. Der var revolution i luften, kommunistiske

rådsrepublikker sprang op i Øst- og Centraleuropa, og i Kreml oprettede den bolsjevikiske ledelse den tredje Internationale, der som verdensrevolutionens generalstab skulle sprede kommunismen til resten af verden. Arbejderklassen, der under krigen havde holdt igen på sine krav, nedlagde arbejdet og krævede højere løn, kortere arbejdstid og medindflydelse. USA blev grebet af en national skræk for de røde (' the Red Scare'), som blev næret af en strejkebølge og en række anarkistiske bombeangreb mod fremtrædende samfundstøttere.

En transnational reaktion mod efterkrigstidens opbrud var bevægelsen af demobiliserede soldater. Disse krigsveteraner, der ofte var blevet brutaliseret af skyttegravskrigen, følte sig desorienterede i den nye verden, der var præget af arbejdsløshed, demokrati og radikalisme. De længtes efter disciplin, glorificerede vold og var stærkt højrenationale. Veteraner fra middelklassen slog sig sammen med nationalkonservative studenter og dannede såkaldte frikorps, paramilitære enheder, der blev indsat af demokratiske

regeringer mod radikale opstande. I januar 1919 nedkæmpede tyske frikorps det såkaldte Spartakist-oprør i Berlin, hvor bl.a. kommunistlederne Karl Liebknecht og Rosa Luxemburg blev brutalt likvideret, og i maj slog frikorpssene den kommunistiske rådsrepublik i München ned og gennemførte en massakre mod oprørerne. Senere gik de tyske frikorps over til brug af terror og snigmord på demokratiske ledere, og i Centraleuropa deltog frikorpssene i etniske udrensninger. Frikorpssene var forløbere for de spirende fascistiske bevægelser; i Italien blev *squadristi* til sortskjorterne, Mussolinis voldelige bander, mens de tyske *Freikorps* var forløbere for Hitlers stormtropper (brunskjorterne).

American Legion: Et amerikansk frikorps?

Veteranbevægelsen bredte sig fra Europa til Amerika. I marts 1919 dannede flere hundrede soldater fra det amerikanske

ekspeditionskorps ved et møde i Paris American Legion, en interesseorganisation for veteranerne fra 1. Verdenskrig. Legionen voksede hurtigt fra 353.000 medlemmer i 1919 til 609.407 i 1925, og ligesom de europæiske frikorps var organisationen domineret af over- og middelklassen. På papiret havde legionen en decentral struktur med afdelinger i lokalsamfundene og medlemsdemokrati, men i realiteten blev legionen styret af en lille klike af ledere og ansatte i hovedkvarteret i Indianapolis i Indiana. American Legion blev snart en magtfuld lobbyorganisation, som arbejdede for bonusser til de tidligere soldater og oprettelse af en veteranadministration, der skulle tage sig af veteranernes sundhed.

Når det giver mening at sammenligne legionen med frikorpsbevægelsen, skyldes det, at den fra begyndelsen af så sig selv som en patriotisk og kontrarevolutionær organisation. Som tidligere soldater, der havde risikeret deres liv for nationen, så de sig kaldet til også at forsvare nationen mod dens fjender i fredstid. Legionen håndhævede en konservativ

form for nationalisme, *americanism*, der fordrede loyalitet over for den bestående samfundsorden og opfordrede borgerne til at tage aktivt del i lokalsamfundene. Legionens politiske aktiviteter blev styret af dens magtfulde National Americanism Commission (NAC), og den var optaget af at beskytte nationen mod undergravende kræfter i den urolige efterkrigstid. Ifølge legionærene skyldtes uroen udefrakommende agitatorer i form af socialister, syndikalister og kommunister, som skabte utilfredshed blandt arbejdere og indvandrere, og de opfordrede til strejker, demonstrationer og revolution. Legionen støttede derfor forsøg på at undertrykke radikalisme, optrådte som strejkebrydere og støttede begrænsninger af indvandringen.

American Legion var en del af den amerikanske tradition for at bruge organiseret vold mod formodede fjender af den bestående samfundsorden, *vigilantism*. Mellem 1919 og 1921 angreb legionærer de radikales kontorer, ødelagde inventaret, afbrændte radikale bøger og pjecer, smadrede trykkermaskiner, afbrød møder, bragte talere til tavshed og

dyppede radikale i tjære og rullede dem i fjer. I Cincinnati stormede legionærer kommunisternes lokale kontor, smed dets litteratur ud ad vinduerne og afholdt en autodafé, hvilket gjorde en ende på partiets aktiviteter i byen. Volden kulminerede på våbenhviledagen den 11. november 1919, hvor en gruppe legionærer stormede det lokale hovedkvarter for den syndikalistiske fagforening Industrial Workers of the World (IWW) i den lille by Centralia i staten Washington. Syndikalisterne åbnede ild i selvforsvar, og fire legionærer blev dræbt. Som hævn bortførte de overlevende legionærer en af de syndikalister, der var blevet pågrebet, Hiram Wesley Everest, torturerede og lynchede ham. Selvom American Legion officielt tog afstand fra volden, var ledelsen bag lukkede døre ikke utilfredse med undertrykkelsen af de uamerikanske kræfter.

Var American Legion en form for amerikansk frikorps, en tidlig forløber for fascismen? Flere ledere af legionen udtrykte sympati for fascismen i Italien og drog paralleller til American Legion. I 1923 erklærede legionens nationale kommandør,

Alvin Owsley, at legionen var rede til at forsvare nationen på samme måde, som fascisterne havde gjort i Italien, og han tilføjede: " Glem ikke, at fascisterne er for Italien, hvad American Legion er for USA." Han gjorde det også klart, at legionen i yderste konsekvens ville overtage magten, hvis kommunisterne eller andre fjender blev for stærke. En anden leder, John McQuigg, beskrev fascisterne som " Italiens legionærer" og mente, at deres mål og idealer, om ikke deres metoder, var identiske med legionens. Legionens ledelse sværmede for Mussolini til langt oppe i 1930'erne. I 1931 præsenterede kommandør Ralph T. O' Neill den italienske ambassadør for resolutioner, der takkede Mussolini for hans støtte, og to år senere drog kommandør William Edward Easterwood, Jr. på pilgrimsrejse til Rom, hvor han udnævnte Il Duce til æresmedlem i legionen (det viste sig dog at være i strid med legionens regler, og udnævnelsen måtte trækkes tilbage). Til gengæld sendte Mussolini hilsner til American Legions årsmøder.

Samtidig med, at flere ledere udtrykte deres sympati for de italienske fascister, begyndte andre legionærer at have betænkeligheder over lokalafdelingernes brug af vold mod politiske modstandere. Interne mødereferater viser, at flere legionærer var bekymret over, at volden havde skadet American Legions omdømme og gjort de radikale til ofre. Nogle legionærer opfordrede til, at man simpelthen ignorerede de radikale, og i 1928 vedtog den magtfulde NAC en resolution, der over for medlemmerne indskærpede ytrings- og pressefriheden. Når American Legion i resten af 1920'erne neddrog sine antiradikale aktiviteter og brugen af vold, kan det til dels forklares med, at de brønde 20'erne var et konservativt årti, der var ugæstfri over for den radikale bevægelse. Men, som vi vil se, spillede American Legion senere en aldrig fuldt belyst rolle i en mystisk hændelse, der omfattede en planlagt veteranmarch mod Washington, D.C., og et muligt fascistisk kupforsøg.

Ku Klux Klan: Fascisme på amerikansk?

Samtidig med, at vrede og frustrerede veteraner efter 1. Verdenskrig oprettede frikorps og greb til våben mod de revolutionære, drev en bølge af højrefløjspopulisme hen over Øst- og Centraleuropa. En del af denne bølge omfattede fascistiske. Den 23. marts 1919 samledes over 100 veteraner, syndikalister og intellektuelle i Milano og dannede under den tidligere socialist Benito Mussolini Fasci di Combattimento, et kampfællesskab; dermed var fascismen født. Dets program var en blanding af militant nationalisme, radikale reformer og dyrkelse af vold. Tre et halvt år senere – efter den teatraliske march mod Rom – overdrog kongen magten til Mussolini, som senere indførte det fascistiske diktatur. I 1923 forsøgte Adolf Hitler, krigsveteran og fører for Det National-socialistiske Tyske Arbejderparti (NSDAP eller nazisterne) at gøre Mussolini kunsten efter i det fejlslagne ølkælderkup i München. Efter Hitler blev løsladt fra fængslet, genoptog han sin march mod magten.

Ku Klux Klan kan siges at være den amerikanske del af denne højrefløjspopulistiske bevægelse. Den oprindelige Ku Klux Klan blev dannet i 1866 efter borgerkrigen af veteraner fra konføderationen (det vil sige Sydstaterne) som et hemmeligt broderskab, der terroriserede frigivne slaver og Nordstaternes soldater og repræsentanter. Denne første klan var imidlertid af kortvarig eksistens, da Kongressen i Washington, D.C., vedtog en anti-Ku Klux Klan-lov, der bemyndigede myndighederne til at undertrykke klanen. Nogle historikere har foreslået, at klanen i virkeligheden var det første udtryk for fascisme, ikke blot i Amerika, men i hele verden.

Det var en Hollywoodfilm, der gav anledning til genoprettelsen af Ku Klux Klan. I 1915 havde instruktøren D.W. Griffiths film *The Birth of a Nation* premiere i biografene. Filmen fremstiller klanmændene i de hvide kutter og hætter som helte, der reddede Sydens hvide kvinder fra de frigivne slavers overgreb. Præsident Woodrow Wilson, der selv var fra Syden og delte regionens syn på race, fik filmen

forevist i Det Hvide Hus og skal have beskrevet den i positive toner som " historie skrevet med lyn." *Birth of a Nation* var en filmatisering af Thomas Dixons bog *The Clansman*, og den vakte fornyet interesse for den hemmelige organisation. En af dem, der blev inspireret af filmen, var William Joseph Simmons, en læge fra Atlanta i Georgia, der var veteran fra den spansk-amerikanske krig i 1898, og som samme år proklamerede dannelsen af den nye Ku Klux Klan.

Det var imidlertid først i 1920, da Simmons hyrede et par pr-eksperter, at klanen begyndte sin dramatiske vækst. Pr-folkene udvidede det potentielle rekrutteringsgrundlag ved at udvide antallet af fjender, der skulle bekæmpes, de skabte omtale af klanen i pressen, og de gjorde klanen til en pengemaskine gennem kontingenter og salg af udstyr. I 1921 havde klanen over tusinde hververe, der fik en del af kontingenterne i honorar, og 850.000 medlemmer; da klanen var på toppen, hævdede ledelsen, at der var mellem fire og seks millioner medlemmer. Det følgende år blev Simmons erstattet fra posten som ' Imperial Wizard' af en tandlæge

fra Alabama, som fornyede klanen og forvandlede den fra en regional gruppe til en national organisation med betydelig politisk, social og kulturel indflydelse.

Ku Klux Klans dramatiske fremgang foregik på baggrund af nogle fundamentale demografiske ændringer i USA. Den første var indvandringen fra Syd- og Østeuropa, som havde været i gang siden 1880'erne. I denne periode ankom over 18 millioner indvandrere fra især Italien, Østrig-Ungarn og Rusland. De var fortrinsvis katolikker, ortodokse og jøder, og de udfordrede dermed den hidtil dominerende hvide angelsaksisk-protestantiske befolkning. Den anden ændring var urbaniseringen og mekaniseringen af landbruget, der førte til en vandring fra landet til byen. 1920 var året, hvor flere amerikanere for første gang boede i en by frem for på landet. Storbykulturen begyndte at fortrænge landkulturen, og traditionelle værdier kom under pres. Den protestantiske landbefolkning forsøgte at bekæmpe den fremtrængende moderne kultur med indførelsen af det nationale spiritusforbud samme år. 1920'erne var karakteriseret af en

kulturkamp, hvor protestantisk fundamentalisme, familieværdier, unikulturalisme, individualisme og erhvervede sandheder blev udfordret.

Ku Klux Klan kan ses som et udtryk for den konservative hvide protestantiske befolknings svar på denne udvikling. Klanen bestod af hvide protestantiske mænd, fortrinsvis fra den lavere middelklasse og faglærte arbejdere; der var kun få fra toppen af samfundet og kun få fra bunden. Tilhængerne kom såvel fra landet og byerne, og klanen fandtes både i Sydstaterne og i Nordstaterne. Langt de fleste var protestanter, og mange af dem var evangelister eller direkte fundamentalister. Fundamentalismen var vokset frem i de første årtier af det 20. århundrede som en protest mod den moderne udvikling og især Darwins udviklingslære, bibelkritik og de liberale kirker. Klanens medlemsskare var ikke marginaliserede eller paranoide, men gennemsnitlige amerikanere, der ville fastholde den hidtidige samfundsorden og kultur – den bedste betegnelse er måske konservative nationalister.

Ligesom American Legion forfægtede klanen idealet om amerikanisme, og den repræsenterede alle de traditioner i amerikansk historie, som gav næring til det ekstreme højre og fascistiske strømninger. Klanens ledere rasede mod udefinerede kosmopolitiske og liberale eliter i storbyerne, store indkøbskæder, der slog den lille selvstændige handlende ihjel, og intellektuelle og eksperter, der undergravede gamle sandheder. Ofte kammede klanens populisme og modstand mod eliter over i mørke konspirationsteorier – alt det, som klanen foragtede i den moderne verden, blev forklaret som resultatet af sammensværgelser. Populisme og konspirationstænkning hænger ofte sammen med anti-intellektualisme, en modvilje mod intellektuelle og eksperter. For klanmedlemmerne var deres tro som almindelige amerikanere vigtigere, end hvad elitære ' eksperter ' mente at vide; det var videnskaben, der var skyld i den moderne relativisering og udvanding af troen.

Klanens største had og frygt var dog rettet nedad, mod befolkningsgrupper, der truede idealet om amerikanisme.

Klanen var oprindeligt dannet for at forsvare det hvide overherredømme og holde den sorte befolkning nede. Ifølge klanen var indfødte hvide protestanter – den nordiske race – overlegen med hensyn til evner, initiativ, arbejdsomhed og kultur, mens den sorte race var underlegen på grund af dens dovenskab, manglende ambitioner og uciviliserethed. Skræks scenariet var raceblanding, som ville lede til den hvide races degenerering. Det var derfor vigtigt at opretholde det eksisterende racehierarki og fratage de sorte deres stemmeret. Men klanen havde andre fjender. Den var imod immigranter generelt og især katolikker og jøder. Katolikkerne var pavens agenter, sendt til Amerika for at undergrave dets frie institutioner og underlægge det Vatikanet. Jøderne var kosmopolitter, som elskede penge og forsøgte at overtage kontrollen med finansverdenen. De dominerede underholdningsindustrien, især Hollywood, og brugte populærkulturen til at undergrave folks moral med fordømmende produkter, ligesom de kidnappede hvide kvinder og fik dem til at tjene i slavelignende forhold.

Efterhånden som klanen voksede, blev den en national organisation. Det betød, at den måtte tilpasse sig de forskellige regionale forhold. I nord lagde den mere vægt på modstanden mod indvandring, katolikker og jøder, og klanen nedprioriterede anvendelsen af vold; faktisk var dens medlemmer selv mål for vrede modstandere. I Syden lagde klanen mere vægt på at kontrollere den sorte befolkning, og den gik ikke af vejen for at gribe til vold og lynchinger. På nationalt plan agiterede klanen også for spiritusforbuddet, bekæmpede politisk korrupsion og opponerede mod religiøse friskoler.

Selvom den anden Ku Klux Klan voksede frem samtidig med fascismen i Italien og nazismen i Tyskland, og selvom klanen delte mange ideer og værdier med dem, adskilte den sig også fra den europæiske udvikling. Den vigtigste forskel var, at klanen arbejdede inden for systemet og ønskede at bevare det. Den var ikke samfundsomvæltende som de højreradikale kræfter i Europa. Der er dog et eksempel på forbindelser mellem klanen og de tyske nazister. I 1925

dannede tre amerikanere, der var inspireret af Ku Klux Klan, en lignende organisation, kaldet Order of the Knights of the Fiery Cross, i Tyskland. Gruppen, der havde omkring 350 medlemmer, var især motiveret af dens had til alle udlændinge og i særdeleshed jøder, og da den efter få år gik i opløsning, sluttede mange medlemmer sig til nazisterne.

Lige så hurtigt som klanen var vokset, lige så hurtigt forsvandt den igen. På sin vis blev Ku Klux Klan et offer for sin egen succes. Spiritusforbuddet var blevet vedtaget i 1920, og i 1921 og 1924 vedtog Kongressen at begrænse indvandringen, og racesystemet i Syden (Jim Crow) var uforandret. Mere dramatisk var det, at flere klanledere var involveret i ulovligheder og blev retsforfulgt. Lederen af den magtfulde klan i Indiana, David Curtis Stephenson, blev dømt for at have overfaldet og såret en ung kvinde, der efterfølgende begik selvmord. Det blev dødsstødet for en bevægelse, der slog sig op på at forsvare den offentlige moral. I 1927 var medlemstallet sunket til 350.000, og i 1930'erne sluttede en del tidligere klanmedlemmer sig til fascistiske grupper. Som vi

vil se efterfølgende, gav opkomsten af den sorte borgerretsbevægelse i 1950'erne og 1960'erne nyt liv til klanen, som nu blev en terrorgruppe på den yderste højrefløj.

Hitlers inspiration: Henry Ford

Den 28. december 1931 gik Annetta Antona, en kommentator ved *Detroit News*, ind ad døren til Det Brune Hus, hovedkvarteret for Det Nationalsocialistiske Tyske Arbejderparti (NSDAP), i München. Antona havde en aftale om et kort interview med partiets fører, Adolf Hitler. Da hun blev vist ind i Hitlers kontor, bemærkede hun, at der hang et stort oliemaleri over skrivebordet. Det var et portræt af bilfabrikanten fra Antonas hjemby Detroit, Henry Ford. Ved afslutningen af interviewet kunne den amerikanske journalist ikke lade være med at spørge, hvorfor Fords portræt hang på Hitlers kontor. "Jeg anser Henry Ford for at være min inspiration," svarede den kommende rigskansler.

Hvordan kunne det være, at de tyske nazisters fører havde ladet sig inspirere af Henry Ford? Ford var verdenskendt for at have sat samlebåndsproduktionen i system og have produceret Ford T, der var så billig, at selv hans egne arbejdere havde råd til at købe den. I 1915 havde Ford revolutioneret industrien ved at indføre 5 dollars dagsløn, 8-timers arbejdstid og overskudsdeling. Men det, der havde inspireret Hitler, var Fords glødende antisemitisme. Det vides ikke, hvorfor Ford var fyldt af modvilje mod jøderne, men som vi så tidligere, havde Amerika en antisemitisk tradition, der blev intensiveret i årtierne omkring århundredeskiftet, hvor over en million jøder indvandrede fra Østeuropa. I 1919 hævdede flere vidner, der var vendt hjem fra Rusland, under høringer i Kongressen, at jøderne stod bag bolsjevikkerne, der havde taget magten i Rusland og likvideret zarfamilien. En af dem, der opildnede Ford, var hans personlige sekretær, nærmeste fortrolige og magten bag tronen i den verdensomspændende virksomhed, Ernest Liebold. Under 1. Verdenskrig var Liebold mistænkt for at være tysk agent, men

den militære efterretningstjeneste fandt aldrig nogen endegyldige beviser.

I 1919 købte Ford avisen *Dearborn Independent*, og den 20. maj det følgende år begyndte avisen at bringe artikelserien "The International Jew: The World's Problem". Artikelserien byggede på oplysninger indsamlet af et hold detektiver i New York City og informationer viderebragt af landflygtige russere. Det var en tidligere agent for zarstyret, Boris Brasol, der sørgede for at sende en kopi af det notoriske falskneri, *Zions Vises Protokoller (Protocols of the Learned Elders of Zion)*, til avisen, som den 24. juli 1920 bragte en artikel om dem. Dermed spillede Henry Ford en central rolle i udbredelsen og legitimeringen af det antisemitiske smædeskrift, som bidrog til det 20. og 21. århundredes antisemitisme.

Inspireret af protokollerne var hovedtemaet i "The International Jew" den internationale jødiske sammensværgelse. Avisen gentog den ofte udtalte påstand om, at jøder kun var interesseret i penge, og at de

dominerede finansverdenen; den amerikanske nationalbank (The Federal Reserve) blev således oprettet i 1913 for at skaffe jøderne kontrol over økonomien. Jødernes indflydelse havde også spredt sig til regeringen, hvor de manipulerede præsidenterne og styrede den afgående præsident Woodrow Wilson; *Dearborn Independent* udpegede finansmanden Bernard Baruch som den jødiske dukkefører i Washington, D.C. Ikke blot styrede jøderne økonomien og regeringen, men de stod også bag kommunismen; avisen fremførte således, at en af de bolsjevikiske ledere, Leo Trotskij, var jøde og havde boet i New York inden revolutionen. Avisen brugte mest spaltepads på jødernes påståede infiltration af underholdningsindustrien, som de brugte til at undergrave folks moral. Jøderne havde således ødelagt teatret, film og musik med masseproduceret populærkultur af lav kvalitet; et jødisk spirituskartel sprøjtede elendige produkter ud, ligesom idiotisk og forførende jazz var af jødisk herkomst. Jøderne kunne også findes i pressen, hvor de manipulerede nyhederne til deres egen gavn. Kort sagt, situationen i Amerika

bekræftede forudsigelserne om en jødisk verdensdominans i *Zions Vises Protokoller*. Løsningen var, ifølge Henry Fords avis, først og fremmest oplysning om den jødiske fare.

"The International Jew"-serien fortsatte frem til marts 1926 med en kort pause i 1922. Avisen havde et oplag på op mod 700.000 eksemplarer, og artiklerne blev også samlet i fire bøger med titlen *The International Jew*. Artikelserien må have haft en betydelig påvirkning af den amerikanske befolkning, der i forvejen var influeret af den jødiske indvandring. Serien nåede også ud over USA's grænser; i 1921 udkom den tyske udgave *Der International Jude*, og det var den, der inspirerede den unge Hitler. I marts 1923, få måneder før det fejlslagne ølkælderkup, fortalte den kommende fører en korrespondent fra *Chicago Tribune*, at nazisterne udsprede bogen i den tyske befolkning. "Vi anser Heinrich Ford som leder af den voksende *Fascisti*-bevægelse i Amerika," tilføjede han begejstret. Der gik rygter i samtiden om, at Ford finansierede den spirende nazibevægelse, men det er aldrig blevet bevist.

” The International Jew” stoppede i 1926 på grund af et sagsanlæg mod Ford og *Dearborn Independent* for injurier. Sagen endte med, at Ford skriftligt tog afstand fra artiklerne og bad om tilgivelse fra det jødiske folk. Bilfabrikanten betalte en bod til sagsøgeren, og ved udgangen af 1927 lukkede han *Dearborn Independent*. Det betød dog ikke, at han opgav sine antisemitiske fordomme eller sine interesser i Tyskland, som vi vil se efterfølgende. Og Hitler hylkede i sin bog *Mein Kampf*, hvor han fremlagde sin plan for fremtidens Tyskland, Henry Ford for sin indsats mod jøderne.

De første amerikanske fascister

Hvis American Legion, Ku Klux Klan og Henry Ford ikke var egentlige fascister, men delte mange af fascismens karakteristika, så opstod de første italienske fascistiske og tyske nazistiske organisationer i USA. Efter Mussolinis magtovertagelse samlede et antal italienske indvandrere i

New York sig i profascistiske selskaber; en sådan var Fascist League of North America. Imidlertid var grupperne små og brugte det meste af tiden på at skændes indbyrdes, og støtten fra Rom var ineffektiv. I 1924 dannede en gruppe tyske nazister National Socialist Teutonia Association i Detroit. Organisationen, der aldrig havde mere end 500 medlemmer, udgav en avis og pamfletter, indsamlede penge til partiet i München og hvervede medlemmer blandt tyske indvandrere. Med tiden ekspanderede den sine aktiviteter, og den fik afdelinger i Chicago, Los Angeles, New York City og Cincinnati. Men i 1931 anerkendte det tyske nazistparti National Socialist German Workers’ Party (Gau-USA) i New York som sin officielle repræsentant i USA, og Teutonia opløste sig selv, og lederne tilsluttede sig Gau-USA.

Mandag den 30. maj 1927 fejrede amerikanerne Memorial Day, den dag man mindes de faldne i nationens krige. I New York City kom det til voldelige sammenstød mellem grupper fra den ekstreme højrefløj og modstandere. På Manhattan var det amerikanske og italienske fascister, i Brooklyn var det

medlemmer af Angelo Rizzi Fascista League og i Queens Ku Klux Klan, der kom i slagsmål med tilskuere og politi. I sidstnævnte tilfælde blev syv anholdt for medvirken i optøjerne. En af dem var en 20-årig tysk-amerikaner, Fred Trump, den senere præsidents far. Fred Trump blev senere berøgtet for sine racistiske holdninger og den formue, han opbyggede som boligbygger i New York.